

Ara, més que mai...

*Ara, ja m'agrada estar a casa meva en silenci,
badant sobre alguns objectes en repòs.*

*Ara, m'agrada veure entrar-hi, encara, el dia
trencant la tossuda caiguda de la pols.*

*Ara, ja hi veig l'ombra com per terra s'arrossega,
com s'atansa, ja, a les parets xopades de records,
ara, la veig arrapar-se a cadires on ells seien,
cadires buides on ara ja hi seu el corc.*

*Ara, arrapat a l'últim tram de temps meu,
a la pols pregunto quant me'n queda encara.
Ara, encara, veig casa meva plena d'esplendor
quan la mare dels meus fills em somriu galana.*

* * *

*Pere Vergés i Villalonga
Vilanova i La Geltrú. Juny 2003*